

Když maminka viděla, že Kuba přišel s prázdnou, velmi se rozzlobila. Nevěřila jeho povídkám a vyhodila fazole ven z okna do zahrádky. O to větší pak bylo její i Jakubovo překvapení, když se ráno probudili a viděli, že na jejich zahradě vyrostly mohutné fazolové stonky.

Jejich šlahouny se mezi sebou proplétaly jako obrovský žebřík. Stařík měl pravdu! Kuba neváhal a pustil se po stoncích nahoru. Šplhal a šplhal, až se dostal do nebe k zámku tak velikému, že v něm nemohl žít nikdo jiný nežli obří. Odvážně zabušil na vrata.

Po svačině si lidožrouti zdřímli. Jakub na nic nečekal, vyplížil se ze svého úkrytu, popadl slepici, zlatou harfu i pytle zlaťáků a utíkal zpátky k fazolovým stonkům. Slepice ale začala hlasitě kdákat. To obra lidožrouta probudilo a okamžitě utíkal za Kubou.

Ten byl už asi v půli cesty dolů, když ucítil, jak se fazolový stoněk pod lidožroutovou vahou začal kymáčet. Spěchal tedy o to víc. Jen co se Kuba dostal na zem, popadl sekyru a stonky přetl. Lidožrout, který mu už byl skoro v patách, se zřítíl k zemi a na místě si zlomil vaz.